

blz.

1. Woord van de Redactie	2	
2. Soldatennieuws :		
- 3-dagen		
- nieuwe opgeroepen		
- afzwaaiers		
- nieuwe adressen	3	
- Onze soldaten schrijven	4	
- Technisch hoekje	5	
3. Ons maandelijks portret :		
WILLY OMBELETS	6	
4. Wie is LOESJE ?	18	
5. Boekerij	21	
6. Verenigingsleven - GEJE	23	
7. Jan Moortgat vertelt uit het verleden	24	
8. Sociale rubriek	26	
9. 5 jaar later		28
10. Een beetje recht		29
11. Sportvaria :		
- Voetbal		32
- Wielrennen		33
- Auto Rodeo Cross		33
12. Denksport		36
13. Dagklapper		38
14. Medewerkers		44

.....
• De gepubliceerde artikelen verschijnen onder de uitsluitende
• verantwoordelijkheid van de inzenders.
• Het gebruik van een pseudoniem is toegelaten in zover de
• steller is bekend.
• Alle rechten inzake produktie en vertaling zijn voorbehouden.
•

MAANDELUKS PORTRET

"Er zijn mensen die bij leven reeds een standbeeld verdienen".

Een standbeeld willen wij voor Willy Ombelets nog niet opeisen. Neen, zo-
ver willen wij het niet drijven. Maar een ereburgerschap van onze gemeente
heeft hij o.i. dubbel en dwars verdiend. Zijn inzet voor onze gehandikte
medeburgers en ipso facto voor de ganse bevolking - zoals achteraf duide-
lijk zal blijken - rechtvaardigt deze eretitel zonder enige twijfel.
Wij zijn dan ook de mening toegedaan, dat het alleszins past deze zeer
verdienstelijke man voor te stellen aan onze talrijke lezers, die toch
ook in meer of mindere mate met het lot van onze gehandikten begaan zijn.
Met de 5e uitgave van de Paardenwedrennen-ten-voordele-van-de-Breendonkse-
gehandikten in het vooruitzicht, de 4e editie waaraan Willy eens te meer
een belangrijk aandeel heeft, komt dit portret zeker op zijn tijd.

Als zovelen vóór hem stond Willy Ombelets aanvankelijk weigerig tegenover
ons voorstel "iets over hem te schrijven in ons soldatenblad".

"Wat nut heeft het ? Trouwens zoveelz zaaks is het nu ook niet wat er over
mij te vertellen valt".

Eerder skeptisch had hij dit antwoord gegeven. Maar ergens voelden wij toch,
dat hij de deur op een kiertje had gelaten. Er was inderdaad weinig over-
redingskracht nodig om hem te overtuigen, dat een portret-naar-Schakel-
trant vele lezers, inzonderheid zijn vele vrienden van EN TOCH SCHIJNT DE
ZON, zowel de bestuursleden, de talloze medewerkers en niet het minst
de vele gehandikten en hun familie, zeer erg zou plezieren. Die zullen
allemaal graag "de kommandant", hun vriend Willy, van naderbij willen le-
ren kennen, verzekerden wij hem.

Op dit doorslaand argument is Willy in z'n eigen, vlotte en aangename
stijl aan 't vertellen gegaan. Een pas getrokken tand, die hem nochtans
heel wat pijn veroorzaakte, kon hem hierbij weinig hinderen. Meer dan
drie uren heeft hij ons in de ban van zijn deels meeslepemde, deels leven-
dige vertelling gehouden. De hiernavolgende regels zijn de neerslag van
die spraakwaterval en een poging om een lang verhaal enigszins gekonden-
seerd weer te geven.

Hij werd op 3 augustus 1932 in Wijgmaal bij Leuven geboren, een gemeente
die bekendheid heeft verwor-
ven met de aldaar gevestigde
Remy-fabrieken (stijfsel, pud-
ding, enz.)

Willy Ombelets

Hij stamt langs vaders zijde uit een aloud boswachtersgeslacht. Zijn grootvader en diens talrijke broers oefenden allen zonder onderscheid dit beroep uit in de zeer bosrijke streek rond de universiteitsstad.

Vader Emiel Ombelets gooide het echter over een andere boeg en trachtte door het verhuren van Mortier (kermis)orgels aan de kost te komen. Daar-in slaagde hij overigens voorbeeldig. Na korte tijd noemde hij zich eigenaar van vier dergelijke reuzeorgels, die hij en een paar helpers per vrachtwagen tot bij de huurders - zowat over het ganse vlaamse land verspreid - voerden, ze daar opstelden en, na verloop van de kermis, terug afbraken.

Palmyre Coosemans, Willy's moeder, combineerde het huishouden met de uitbating van een zeer beklante herberg op het dorpsplein in Wijgmaal, "Place d'amour" zoals men het noemde omwille van het feit dat zich aldaar gelijktijdig een stel jonge koppels had gevestigd. In moeders café kon je niet binnenkomen of je ontmoette er een stel drukdoende kooplui en eerder rustige stamgasten.

De Ombelets'en kwamen zodoende goed aan hun kost. En dat had wel eens kunnen fataal worden voor hun enige zoon, Willy. Gelukkig werd de knaap door zijn ouders niet verwend. Die kenden o.m. de waarde van werken, hard werken. Zij wisten ook, dat het probaatste middel om in het leven te slagen erin bestaat lichamelijk en geestelijk fit te blijven. En dat werken hiertoe een uitstekend middel is. Kreeg Willy niet bepaald een spartaanse opvoeding, dan hebben zijn ouders toch voor de nodige gestrengheid gezorgd. Willy heeft er achteraf de vruchten van geplukt.

Als knaap maakte Willy Ombelets geen uitzondering op de algemene regel en hij ravotte erop los met de dorpsmakkers. Hij liep in Wijgmaal lagere school. En pienter als hij was en begenadigd met een I.Q. dat velen hem kunnen benijden, was hij logisch voorbestemd tot voortgezette studies.

Maar intussen kwam wereldoorlog II opzetten en een einde maken aan het komereloos bestaan van moeder en vader Ombelets. Met de kermissen was het sowieso gedaan en de Mortierorgels verdwenen onder de stofhoezen. Moeders florerende café was met het toenmalige fluitjesbier en de een na een wegblijvende klanten allesbehalve een goudmijn. Er moesten dus andere middelen geschapt worden : een nieuwe broodwinning gezocht.

Eigenlijk kwam het niet tot zoeken. De Duitsers hadden er namelijk lucht van gekregen dat vader Ombelets de bezitter was van een vrachtwagen-met-respektabele-afmetingen. Zonder pardon werd dit voertuig, samen met vader-chauffeur, opgevorderd voor grondvervoer bij het aanleggen van vliegvelden. Niet bepaald geestdriftig heeft vader Emiel dit bevel opgevolgd. Want wat wil je ? Van de hemelse dauw blijft niemand in leven...

't Bleef helaas niet tot onschuldig vervoer voor Belgische vliegvelden. Op zekere dag kreeg vader Ombelets de opdracht met zijn vrachtwagen oorlogsmateriaal naar het Russischfront te rijden. Hij weigerde prompt dit bevel op te volgen en...dook onder bij vrienden. Slechts sporadisch durfde hij zich nog thuis vertonen. Nu was armoe troef. Maar naar het spreekwoord "Nood zoekt deugd" zocht en vond vader Emiel een oplossing.

Van een niet-Wijgmaalse vriend, iemand die hij vroeger vaak een orgel had verhuurd, kreeg hij een suggestie met verstrekkende gevolgen, ook voor de toen tien à elfjarige zoon Willy. Die kennis had vader namelijk gezegd : "Nou kerel, jij bent toch niet voor niks van Wijgmaal, waar de Remy-fabrieken staan en waar ze voor de bezetters zo'n heerlijke pudding maken ! Zie jij geen kans om wat van dit goedje te verdonkeremanen ?"

Vader Ombelets had een beter idee. Er zou thuis puddingpoeder gemaakt worden. Nou ja, ersatzpuddingpoeder. Willy werd de boer opgestuurd voor aardappelbloem, die hier de tarwebloem moest vervangen.

Het maken van aardappelbloem was toen een koud kunstje. Men raspde de aardappelen en legde het geraspte goedje op een zeil te drogen in de zon. Het malen nadien bracht geen moeilijkheden met zich.

Hoe jong Willy toen nog was, hij toonde zich alras een gewiekst (onder) handelaar. Was ook nodig, want op de prijs moest kost wat kost, afgedongen worden.

Het aanvoeren van de aardappelen en het bestellen van het afgewerkt produkt gebeurde met een zware fiets waarvan de wielen voorzien waren van dikke ballonbanden, die zeer vaak begaven en Willy soms dwongen tot uren voortduwen van de zware fiets door zanderige wegen.

Moeder deponeerde de aardappelbloem in de wastobbe en mengde ze daar met een essence die Willy bij de Aarschotse apotheker was gaan kopen. Het ersatzpuddingpoeder was nu klaar om verpakt en verkocht te worden. Dit laatste gebeurde door vader en zoon Ombelets, vanzelfsprekend tijdens de nachtelijke uren, langs wegen die het rijden met een zwaar bevrachte fiets niet gemakkelijker maakten, maar het voordeel boden minder kans te lopen op een of ander Gestapoman of Duits trawant te stuiten. En dat precies moest vader Ombelets angstvallig vermijden, want voor dienstweigeraars was het risico dubbel groot. Een betrapping resulteerde immers onvermijdelijk in een deportatie naar Duitsland.

Hier hadden wij graag uitgeweid over de vele nachtelijke avonturen die vader en zoon Ombelets toen hebben beleefd : over de talloze keren dat zij zich ijlings voor patrouillerende Duitsers moesten verstoppen in een greppel of waar ook en over de tientallen keren dat zij aan een haast onontkoombare arrestatie konden ontsnappen. Wij moeten ons echter beperken. Willy's levensverhaal - dat nog maar pas begonnen is - zal nog lang genoeg uitvallen.

Alle risico's ten spijt floreerde het puddinghandeltje. Het bracht wat geld in moeders laatje. Niet zelden werd een partij puddingpoeder omgeruild voor graan, vlees en ander voedsel. Zodoende was er in huize Ombelets geen armoede meer.

Intussen had Willy de lagere- voor de middelbare school verwisseld. Hij reed nu dagelijks naar Leuven, waar hij in een college geestelijke bagage ging opdoen. Maar het ophalen van het aardappelmeel, het helpen vervaardigen van het puddingpoeder, het inpakken ervan, de vele verkooptochten, die hem kilometers ver voerden en niet zelden eerst tegen de ochtend-

uren thuisbrachten, waren, samen met een door-oorlogsomstandigheden-
dooreengegoid-lesuurrooster, oorzaak dat Willy, na z'n laatste
oorlogsschooljaar, met een allesbehalve schitterende uitslag thuiskwam.

Vader Ombelets, man bij de pinken, zag geen kans meer in het verhuren
van kermisorgels. Hij deed vlug die tuigen van de hand en schakelde over
naar een taxibedrijf. Moeder zag, als voorheen, de klanten in haar café
toestromen. Er konden dus weer centen gespaard worden.

Maar ook aan de toekomst van zoon Willy moest nu gedacht worden. Voor
wetenschappelijke studies achtte vader hem niet geschikt, mede gelot
op die archi-slechte uitslag. Hij verdacht zoonlief er bovendien van
"het leren" niet erg serieus op te nemen. Daarbij voorzag hij een grote
toekomst voor de opkomende mekanië. Iemand had hem in 't oor gefluisterd,
dat er in Charleroi een school was, die, inzake opleiding tot al wat met
de mekanië en de electriciteit te zien had, enig in haar soort was,
nl. "L'université du travail". Daar moest Willy naartoe, luidde het kor-
date besluit van vader Emiel.

Hier was echter een "maar". Met het Nederlands kwam men ginds hoegenaamd
niet terecht. Een perfecte kennis van het Frans was onontbeerlijk. En
die bezat de jonge Ombelets helaas niet.

De problemen zijn er om opgelost te worden, oordeelde vader en stuurde
zoon Willy naar het pensionaat van de Broeders van Malonne bij Namen.
Dit instituut had de reputatie iemand vlug en degelijk de tweede lands-
taal bij te brengen.

Het totaal Fransonkundig vlamingje, dat luisterde naar de naam Willy
Ombelets, had het aanvankelijk zeer moeilijk om te volgen. Maar hij beet
er zich hardnekkig door, bij zover dat hij met Kerstmis een totaalcijfer
van 60% kon voorleggen. Enkele slechte cijfers waren onvermijdelijk, maar
die zou hij wel weten om te buiten. Hierbij zou hij - en het kan para-
doksaal klinken - geholpen worden door een zwaar verkeersongeval dat va-
der met zijn taxi opliep. Willy onderging hierdoor a.h.w. een gedaante-
verwisseling. Hij besepte plots dat moeder van nu af misschien alleen
voor de kostwinning zou moeten instaan en dat het van zijnentwege
wraakroepend zou zijn het geld, dat zijn ouders in zijn "toekomst"
staken, niet op fatsoenlijke manier zou doen renderen. Van toen af nam
hij de studies zeer "au sérieux". Hij rukte zich vlug naar de kopgroep
op en zou er in de toekomst niet meer uit weg te krijgen zijn.

Een pensionaat als dit van de Broeders van Malonne is in geen enkel op-
zicht te vergelijken met de vroegere, zo gevreesde kostscholen. Malonne
was in zijn genre een model : open en vooruitstrevend. De geest aldaar
was zo uitstekend, dat Willy en zijn medestudenten er nooit heimwee
hebben gekend. Integendeel, na een paar vakantiedagen thuis hunkerden
zij reeds naar Malonne met zijn geweldige sportakkomodatie en zijn
mooie omgeving, die uitnodigde tot lange en prachtige wandelingen.

In deze befaamde kostschool ontpopte Willy zich als een all-round
sportman. Niet te verbazen dat hij gelijktijdig meespeelde in de school-

ploeg van het voetbal, het basketbal, het volleybal en het tennis. En er lang geen figurantje was. Hij kreeg hierdoor bekendheid bij de medeleerlingen, vooral bij de jongeren.

In Malonne kreeg zijn muzikale aanleg ook een kans. Tijdens zijn vrije uren studeerde hij "solfège", leerde er de klarinet bespelen en werd vlug een volwaardig lid van de schoolharmonie.

Intussen hadden z'n ouders ingezien dat hun zoon best afzag van studies in de mechanica en maar liefst verder Malonne zou "uitdoen". Willy was er niet kwaad om.

Tijdens zijn retorikajaar kreeg hij een dol idee. Hij zou, naast de normale studies, zich tijdens dat jaar - op eigen krachten - proberen voor te bereiden op het ingangsexamen voor de militaire school. Normaal gebeuren die voorbereidingen in een specialisatiejaar na volbrachte humaniora en dit onder leiding van deskundigen, professors aan de militaire school. Willy zag de mogelijkheid die beide te combineren. Hij sprak er zijn leeraars over. Die gaven hem echter geen schijn van kans. Zij wilden hem zelfs per sé die gekke gedachte uit het hoofd praten, want z'n humanioradiploma kon wel eens in 't gedrang komen. De ambitieuze Ombelets wou echter naar geen raad luisteren. Hij dreef zijn willetje door en...slaagde in zijn opzet : een voordien nooit uitgehaalde krachttoer. Wie toen het trotst was, Willy of de schooldirectie blijft nu nog een open vraag.

De weg naar een militaire loopbaan lag nu breed open. Willy zou eindelijk trachten een lang gekoesterde droom werkelijk te maken, nl. piloot worden bij 't vliegwezen. Jarenlang had hij zich met modelvliegtuigbouw beziggehouden. Hij had daaromtrent heel wat geëxperimenteerd en ook resultaten bereikt. Helaas, zijn ouders waren niet voor dat pilootidee te winnen. Te gevaarlijk, oordeelden zij. De droom, ooit eens als straaljagerpiloot de lucht te doorklieven, moest hij dus noodgedwongen in de kast van de niet te realiseren verlangens opbergen. Of toch niet ?

Voor het landleger voelde onze kandidaat-officier niets. De zeemacht daarentegen kon hem wel bekoren. Daar zat immers de mogelijkheid in letterlijk en figuurlijk zijn horizon te verruimen, daarbij verafgelegen en deels onbeschaafde landen aan te doen, er contact te nemen met de inheemse bevolking en zodoende kennis te maken met hun zeden en gewoonten. De zeemacht hield voor hem inderdaad veel beloften in. Maar die verre reizen zouden hem lang van huis weghouden en dat bekoorde hem in mindere mate. Daarbij was die zee voor moeder ook te gevaarlijk. Er restte dus nog alleen een carrière op te bouwen bij de Rijkswacht. Zijn ouders waren er wel voor te vinden. De jonge Ombelets echter niet. Hij spartelde lang tegen en gaf zich uiteindelijk gewonnen. Slechts in schijn...want bij zijn inschrijving in de militaire school liet hij zonder omwegen zijn voorkeur voor de luchtmacht kennen. Hij verzuimde daarbij opzettelijk zich voor de Rijkswacht kandidaat te stellen.

Na allerlei testen en onderzoeken kwam hij, samen met nog een ander uitverkorene, als volwaardig luchtmachtkandidaat uit de bus.

De dag dat dit bericht ten huize Ombelets toekwam, was zeker niet de aangenaamste die Willy ooit meemaakte. Moeder was een crisis nabij en weende zonder ophouden. Zij zag haar oogappel reeds met zijn vliegtuig neergestort en...dood. Neen, op haar toestemming moest Willy nooit rekenen. En vader liet zich ook vlug door moeder tot een "njet" vermurwen. En Willy was nog minderjarig en kon dus zonder vaders handtekening niets aanvragen. Nu mocht hij voorgoed een kruis zetten over zijn luchtmacht-aspiraties.

"En voor de Rijkswacht is het nu ook te laat", jammerde moeder. "God, wat moeten wij toch met jou aanvragen", richtte zij zich smekend tot zoon Willy die er maar bedrempeld bijstond.

De dorpsbeenhouwer, die even aanliep voor een pintje, zag de roodbetraande ogen van moeder Ombelets en vroeg - meer uit medeleven dan uit nieuwsgierigheid - naar de oorzaak van haar verdriet. In 't lang en in 't breed kreeg de man het verhaal te horen.

"Wat?", zei hij, als moeder diep ontgoocheld haar verhaal beëindigd had, "te laat voor de Rijkswacht? Vergeet dat vlug..."

Konsternatie bij moeder en zoon Ombelets. Zij begrepen er geen snars van waar die brave, maar alleszins primaire slager naartoe wou.

"Roep Miel eens vlug. En dat hij mij zonder dralen naar m'n oudste zus in Kersbeek-Miskom rijdt. Willy komt best ook mee.." Half gebiedend had hij dit gezegd. En zoals hij voorstelde werd gedaan.

Achteraf bleek, dat tijdens de bezetting bij die zuster een authentiek rijkswachtkolonel ondergedoken zat en dat hij er zeer behoorlijk werd verzorgd. Die man was hiervoor zeer dankbaar en vriend van den huize gebleven. Zijn kinderen kwamen er vaak hun vakantie doorbrengen.

Hij werd in zijn Brusselse residentie opgezocht en natuurlijk bereid gevonden Willy's naam vlug op de kandidatenlijst te brengen.

"Dus geen vliegtuigpilot, maar verdomd rijkswachtofficier", gonsde het door Willy's hoofd. Hij voelde zich de eerste ogenblikken niet in beste doen. Maar vermits grienen niet in zijn aard ligt, was hij vlug over zijn ontgoocheling heen.

Dat het een soort universiteit met eigen kamer (kot) ging worden, bleek vlug een misvatting. Als kandidaat-rijkswoachtofficier kwam hij terecht tussen kandidaat-rijkswoachters, jongens die amper de lagere school hadden gedaan. Met hen moest hij te vijf uur uit de veren, paarden op-tuigen, stallen reinigen en dezelfde drill-oefeningen meemaken. In tegen-stelling tot hen moest hij "zware" lessen volgen, enorm veel studeren en de onvermijdelijke examens afleggen. Hij werkte hard, ontzag zich geen moeite en behaalde zonder tijdverlies de beoogde brevetten. Terecht trots was hij toen hij gemachtigd werd de blauwe boord te dragen. Hij was dan onderluitenant en toegevoegd aan een overste die uiteraard het bevel had. Kort daarop verwierf hij de rode boord en kreeg hierdoor zelf het recht tot bevelvoeren.

Daarop begon een twintigjarige loopbaan van "de straat doen", zoals Willy dat met z'n gekonstie zik voor hemo, en treffende beeldspraak omschreef. Hij verkocht bierwee, dat hij en zijn manschappen voor allerlei opdrachten moesten oprukken tijdens rollen, betogingen, stakingen, tegen drughandelaars, prostituees, het schorriemorrie dat leeft van ontucht, brandkastkrakers en geen naam of.

"Of hij dan nooit hong was?" wilden wij van Willy vernemen.

"En of?" lachte zijn eerlijk antwoord. "Wie zou niet hong zijn met het ge-
vaar voor ogen? Naar je leert je aanpassen. Tenslotte overwin je ook de
angst".

Daarop vertelde hij ons, dat hij de gewoonte had bij stakingen, betogingen
en rollen telkens met één ^{van} zijn manschappen ongewaarsd op de leiders toe te
stappen met de bedoeling hen tot een kompromis te bewegen. "Jullie strijden
voor een rechtvaardige zaak", zegde hij dan, "dat kunnen wij best begrijpen
en waarderen. Maar geef ons in godnaam ook de kans om ons werk te doen".
Uitkomst zelden mislukte Willy in zijn opzet. Nog zeldzamer kwam het voor
dat hij klappen kreeg.

Gedurende vier jaar zou Willy als distriktskommandant van de Rijkswacht
te Mechelen fungeren. In die hoedanigheid had hij ook de B.C.B. onder zijn
bevoegdheid. Hij gaat er prat op, in die periode met zijn "mannen" heel wat
nuttig werk te hebben verricht.

Hij was toen ook netterwoon in Mechelen gevestigd en leerde er, eerder toe-
vallig, Eduard Meyers kennen. De Warre, zoals hij hem kamereadschappelijk
noemt. Ze zijn intussen dikke vrienden geworden. En - zoals straks kan ge-
lezen worden - ligt deze vriendschap aan de basis van wat Willy later voor
Breedbank, insonderheid voor EN TOCH SCHIJNT DE ZON, zou gaan betekenen.

Na vier jaar, moest hij Mechelen ruilen voor een eskadron in Brussel. Z'n
vrouwje, waarover we het later even zullen hebben, was er niet weinig
blij om. Want als Mechels distriktskommandant had zij haar Willy niet over-
dreven thuis gezien.

Rijkswacht-officieren die perfect tweetalig zijn, lopen er niet teveel rond.
Zo'n elementen kunnen ze in Brussel zeer goed gebruiken, zeker als ze daar-
bij, zoals een Willy Onbelets, bekwaamheid aan integriteit paren.

Het duurde inderdaad niet lang of hij werd bij de bevelvoerende generaal
geroepen. Deze oordeelde dat hij geknipt was als Stafkommandant van de
Stat-Major en in die functie best onmiddellijk kon beginnen.

Frachtiger promotie kon Willy zich moeilijk voorstellen. Al had hij aanvan-
kelijk wel heimwee naar "de straat", zoals hij ons verklopte.

Titelleggen in wat de taak van een Stafkommandant van de Stat-Major van de
Rijkswacht bestaat is onbegonnen werk en zou ons trouwens te ver leiden.
Vermelden wij terloops, dat Willy in die hoedanigheid de leiding heeft
over meer dan tweehonderd rijkswachters (al dan niet gegeradeerden) en bur-
gerlijke agenten; dat zich daaronder een stel bedienden, dactylo's, bodes,
chauffeurs en stielmensen allerhande bevinden en dat hij o.a. de pool der

personenwagens en de drukkerij beheert. Wie er over een wagen met chauffeur wil beschikken, moet Stafkommandant Willy Ombellets' zegen hebben.

Laten wij nu een behoorlijke stap terugzetten in het leven van onze geportretteerde. Wij zien hem verliefd worden en trouwen met het lieve verpleegsterke, Marie-Rose Anderhofs. Rozeke voor Willy en de honderden vrienden. Op 1 augustus 1956 traden zij voor het altaar. Hun huwelijksgeluk

zou na ruim vijftien maanden uitmonden in de geboorte van een zoon, de troonopvolger. Het werd helaas geen uitbundig geluk. Gilbert bleek aangetast te zijn door spinabifida, een soort ruggemerguitloop, waardoor volledige en definitieve verlamming van de onderste ledematen optreedt.

Manmoedig hebben Rozeke en Willy zich over hun enorm verdriet heengezet. Maar het verdikt, dat hun aanbeden zoon zijn leven lang kreupel zou blijven, hebben zij niet willen aanvaarden. Zij zijn t' allenkante gegaan om toch maar iemand te vinden die het mirakel mogelijk zou maken. Specialisten uit meerdere landen hebben zij geraadpleegd. Gedurende jaren zou Gilbert een speciale behandeling krijgen in een terzake beroemd Duits instituut. Het heeft hen ongelooflijk veel geld gekost. Maar zij hadden het er graag voor over. Woordelijk vertelde Willy ons hieromtrent : "Met m'n jaarwedde van onderluitenant konden wij nauwelijks de gepeperde rekeningen betalen, om dan nog te zwijgen van de dure verplaatsingen naar Duitsland. Eén geluk dat Rozeke toen als half-time verpleegster werkte en zo gedeeltelijk voor de onkosten van het huishouden kon instaan. We hebben destijds zwarte sneeuw gezien. En 'k schaam mij niet te bekennen, dat ik toen dagelijks met slechts een bankje van twintig op zak naar de kazerne trok en mij angstvallig wachte iets te verteren". Zonder kommentaar zouden wij zeggen.

Ook het wonderinstituut in Duitsland heeft weinig geholpen. Rozeke en Willy hebben zich uiteindelijk dan in het onvermijdelijke geschikt en gepoogd de tekorten, die hun zoon door zijn handikap zou ondervinden, door hun liefde en genegenheid te compenseren.

Intussen is Gilbert - en dat hebben veel Breendonkenaars kunnen ervaren - opgegroeid tot een stevige en verstandige, daarbij uiterst charmante boy van achttien jaar. Hij heeft aan de twaalfjarige en levenslustige Yves een onmisbare kameraad-broer.

Willy Ombellets, de rijkswachtkommandant met het open, vriendelijk en totaal onrijkswachterlijk gelaat, hield en houdt nog steeds van muziek. Hij kan daarbij een aardig stukje zingen. Dit talent bracht hem overigens op de idee in Wijgmaal met enkele vrienden, eerst een orkestje, nadien een kabaretgroep op te richten.

Waar hun eerste optredens eerder voor de leute bedoeld waren, zouden ze nadien vlug een sterke sociale inslag krijgen. Niemand van de groep

dacht er immers aan munt te slaan uit hun steigend sukses. De bekommernis voor de marginaal en vooral voor de misdoelde kinderen, die bij Willy latent aanwezig was en zonder enige twijfel door de handicap van zoon Gilbert nog geïntensiveerd werd, dreef hem a.h.w. tot liefdadigheidsopdrachten. Voortaan ging de opbrengst steeds naar een of andere misdoelde (groep).

Toen voor Gilbert dringend een rolstoel diende aangeschaft en de Oubelets nog krap bij kas waren, organiseerden de kabaretvrienden een voorstelling, waarvan de opbrengst zogenaamd moest dienen voor het aanschaffen van dekors en instrumenten, maar in werkelijkheid - en dit volledig buiten weet van Roseke en Willy - bedoeld was voor de aankoop van het bewust invalidenwagentje.

Zonder argwaan dus droeg Willy als steeds z'n aardig sangsteentje bij. Die voorstelling kende een succes als nooit tevoren en bracht zomaar liefst 22.000 fr op. Toen aan de volgetalige zaal meegegeeld werd waarvoor de opbrengst moest dienen, kwam er een storm van applaus los. Ieder vond het maar logisch, dat nu eindelijk ook eens gedacht werd aan de gehandicapte zoon van Willy, de man die zich zo vaak en steeds onvoorwaardelijk voor andere invalide- of behoeftige kinderen had ingezet.

Terwijl de tranen over hun gezicht rolden, dankten Roseke en Willy de kabaretleiden en het publiek voor hun mooie geste. "Maar", ze zegden zij, "dit geld kunnen noch mogen wij aannemen. Het kan overigens heel wat beter aan anderen besteed worden".

De zaal bleef echter aandringen en uiteindelijk deed Willy - de man van het kompromis - het voorstel, dit geld in een fonds te storten, "Het Gilbert Oubeletsfonds". Dit voorstel werd aanvaard en stormachtig toegeweicht. En nog steeds bestaat dit fonds in Wijkmaal. Het wordt langs verschillende zijden gespijzigd en het lenigt nood waar zulks moet en kan.

Met dit kabaret begon dus Willy's bestendige bemoeienis voor de gehandicapte- en andere zorgkinderen. Later zou hij bij de Rijkswacht deze menselijke taak nog verder ontplooiën. Hij ging over tot de oprichting van IVAF, een sociale werkgroep, die gehandicapte kinderen van beroepsmilitairen en rijkswachtleden financieel steun verleent en jaarlijks in het zuiden van Frankrijk een heerlijke vakantie bezorgt. Kinderen, invaliden - volgens en weten wij veel, worden per legervliegtuig overgebracht. Ook hier is Willy op zijn best!

Verder stak deze onvermoeibare liefdadigheidsapostel met "zijn mannen", relaties die zich even belangloos als hij inzetten, reeds een flinke hand bij enige manifestatie ten voordele van werken voor gehandicapten of andere behoeftigen. De eerste maal dat hij en z'n vrienden in rijkswachthoek

assisteerden was naar aanleiding van de wisselbeker Walter VAN NEVELE, een jong piloot die na kortstondige ziekte stierf en een weduwe met een boorling achterliet. Willy en zijn mannen verzorgden toen het restaurant en de bodega. De tweede maal dat hij en z'n mannen erop uittrokken "voor het goede doel", was tijdens een groots opgezet feest ten voordele van de Multiple Sclérose-patienten in Melsbroek. Het volgend jaar stonden zij organisators bij van een opbrengstfeest ten voordele van de Mechelse Beschermden Werkplaats. Achtereenvolgens gingen Willy en zijn ploeg nog een flinke rijkswachthulp bieden in Vlezenbeek, de Luchtbal en Kwadrecht. Steeds voor hetzelfde doel. En dan...kwam Breendonk.

Eduard Meyers - Willy's goede vriend - besloot, zowat vijf jaar geleden, op vader Nest's weiden in de hoek Breendonkstraat-Rijksweg nr 1 een paardenkoers in te richten. Z'n broer Louis, een verwoed paardrenner, had hem hiertoe weten te verleiden. De Warre stelde echter een belangrijke voorwaarde, nl. dat de opbrengst - als die er zou zijn - integraal moest ten goede komen aan de Breendonkse gehandikaptten. Werd de Warre toen door Willy's sociale bewogenheid geïnspireerd? Wat dan ook, vlug werd een bond voor gehandikaptten in mekaar getimmerd. De eerste paardenkoers wende haar verloop en bracht, buiten verachting, 30.000 fr winst op.

Bij een toevallig treffen vertelde de Warre z'n vriend, "de kommandant", over hun succesvolle paardenkoers en de bedoeling die zij met de opbrengst hadden. Hij was niet weinig ontgoocheld Willy's repliek te horen.

"Dat leg je toch anders aan boord, kerel. Zo'n manifestatie moet minstens 100.000 ballen opbrengen. Jullie zien de zaken niet groots genoeg. Voor stunts moeten jullie zorgen..."

"Gemakkelijker gezegd dan gedaan", reageerde de Warre gevat. "Trouwens, als jij 't beter kan, ben je onze kandidaat!"

"Akkoord," zei Willy flegmatiek, "volgend jaar zorg ik voor een para-droppi

Dat er volgend jaar een flying-boxcar en twintig para's waren, weten de Breendonkenaars nu onderhands wel. Dat er met een te sterke wind niet kon gesprongen worden, was zeker Willy's fout niet. Trouwens op de volgende en de daaropvolgende editie heeft Breendonk wel kunnen kennismaken met de Black Devils uit Schaffen. Die koene kerels hebben hier, ten aanschouwe van duizenden aanwezigen op de paardenwedrennen, hun adembenevende vrije- en gekontroleerde sprongen uitgevoerd. En dit jaar komen ze weer, de Black Devils. Zoals ook, dank zij Willy's lange arm en onverdroten inzet, op volgende zondag een keurgroep bereden rijkswachters springen en dressuurnummers zullen ten beste geven.

Willy's aandeel in de voorbije paardenwedrennen beperkte zich niet alleen tot de inbreng van de para's, hij zorgde bovendien voor tenten, hij hielp met zijn mannen de nadarafsluiting plaatsen en afbreken, hij richtte een restaurant in, leverde hiertoe de nodige rijkswachtkoks en liet uit Tervuren een dertigkoppige Ober-Bayerngroep overkomen. Hij deed...och God, wat deed hij al niet?

Was het van onze kant dan overdreven voor deze Elewijtenaar een ereburger-schap van onze gemeente op te eisen? Ach ja, sedert acht jaar zijn de

Ombelets inwoners van de Rubensgemeente, waar Willy op het nummer één in de Jarechotsebaan grotendeels zelf een fraaie bungalow heeft opgetrokken en ingericht.

Of hen dit ereburgerschap ooit zal aangeboden worden, weten wij niet. Wat wij echter wel weten, is, dat Willy Ombelets zijn hart heeft verpand aan Breendonk, aan EN TOCH SCHIJNT DE ZON en de vele gehandicapten. Hij verzekerde ons, dat hij nooit zo'n pracht vereniging als de Breendonkse bond voor Gehandicapten heeft gekend, met een dergelijke soliede bestuursploeg en een medewerkersarsenaal dat zijn weerga niet heeft. Wij waren niet weinig blij om deze vloeiende woorden.

Ook deze lange, misschien te lange levensschets moet afgerond worden. Echter niet zonder Willy en zijn lief Roseke dank te zeggen voor alles wat zij reeds voor Breendonk deden en waarschijnlijk nog zullen doen en Gilbert, het troetelkind van al de EN TOCH SCHIJNT DE ZON-ners, alsmede zijn gaitige broer Yves, nog flinke studies toe te wensen en hen te verzoeken zo dikwijls het kan hun vele Breendonkse vrienden op te zoeken.

Staf Vivij's.

- - -

5 Jaar Later

In de Schakel van Juni 1970 vonden wij, in de rubriek die toen nog "Kultureel Leven" heette, een verslag over een toeristische zoektocht ingericht door K.W.B.-Breendonk. Er waren 48 deelnemers en voor technische inrichting stonden de mensen van de Centrumrally borg.

Enkele jaren later richtte deze vereniging nogmaals een zoektocht in. Deze zowel voor fietsers als voor auto's. Het aantal deelnemers bedroeg slechts 27. De inrichting werd volledig verzorgd door de K.W.B.

Dat ons oog juist op dit artikel bleef hangen is geen louter toeval. Al is de oorzaak niet te zoeken in het feit dat wij rallyinrichters of rallyrijders zijn. Toevallig echter vernam ik vandaag, dat er verleden zondag (1 juni) in Blaasveld een fietsrally werd ingericht, waaraan 305 deelnemers meededen, hoofdzakelijk uit Blaasveld.

En nu mogen wij misschien wel even vergelijken. Blaasveld dat nauwelijks enkele inwoners meer telt dan Breendonk kan voor zulke organisatie zo'n groot aantal deelnemers aan de start brengen en dit uit hun eigen gemeente.

Breendonk kende reeds meerdere inrichtingen op rallygebied. Zowel auto- als fietsrally's. Het aantal deelnemers uit onze gemeente verminderde steeds en verleden jaar namen er nauwelijks 10 mensen uit Breendonk deel aan de Drie-provinciënrally, die dan toch een zuiver toeristische inslag had en die dan nog kon gereden worden op een zelf te bepalen dag.

En dan mogen wij misschien nog niet spreken over de Centrumrally die over het ganse Vlaamse land bekendheid heeft verworven en waaraan deelnemers van overal kwamen. Alleen Breendonk weet nauwelijks iets van deze rally af en deelnemers uit onze gemeente ziet men er nog sporadisch.

Te moeilijk? Geen goeie inrichters? Een andere organisatie gevraagd? Alles werd reeds geprobeerd en ook andere inrichters dan deze van de Centrumrally hebben het gepoogd, zoals hierboven vermeld de KWB. Zonder succes echter.

Welk verschil is er dan tussen de mensen uit Blaasveld en de mensen uit onze eigen gemeente wanneer het over rally gaat?

Het antwoord blijven wij schuldig. Misschien kunt U Breendonkenaar, het geven. Zoniet neem dan op 17 augustus a.s. deel aan de 9^e Centrumrally en wij hebben U meteen begrepen. Zoniet zullen wij enkel kunnen kiezen tussen "Arm Breendonk" of "Rijk Blaasveld". Aan U de keuze!

DAAG klapper

MEI 1975.

Donderdag 15.

Momenteel doen ijverige mensen van zowat overal in de parochie en zelfs van ver daarbuiten hun uiterste best om zoveel mogelijk reclame bij elkaar te brengen ten voordele van het nieuwe Centrum dat rond twintig juni zal worden geopend.

Vrijdag 16.

Voor de schoolgaande jeugd neemt het ontspanningsverlof van Pinksteren een aanvang. Gewoonlijk vertrekt er op deze dag rond 20 uur een bedevaart te voet naar Scherpenheuvel. Maar de aloude traditie doet het niet meer bij ons, ook al omdat Scherpenheuvel te voet zo ver van Breendonk ligt.

Zaterdag 17.

Feest in Castel. K.V.B. is dertig jaar jong en ZIEKENZORG telt 25 lentes. Dit was de leuke van dit dubbele jubelfeest dat vandaar plaats had. Heel wat Breendonkenaars waren er vandaag aanwezig.

Zondag 18.

En toch waren Breendonkenaars in het Mariaoord Scherpenheuvel. Met de wagen en ook eentje te voet, al woont hij nu niet meer bij ons. Zijn naam was Louis Pauwels.

Ook te Mariekerke, in het harte van Klein Brabant, troffen wij op de klassieke palingfeesten heel wat dorpsgenoten aan. De lekkere paling werd er met kilo's verorberd en de mensen daar kennen er iets van om hem klaar te maken!

Dinsdag 20.

Terug Breendonks volk in Scherpenheuvel, ditmaal met een autobus. In de vroege middag een eucharistieviering in de basiliek, de rozenkrans en de kruisweg. En dan de innerlijke mens gaan versterken in een van de vele hotelletjes gelegen in het heuvelachtige Maria-oord. In de namiddag gaat het dan langs landelijke wegen naar een rustiger plaatsje, waar wat ontspanning wordt genoten.

Woensdag 21.

Greta Tierens heeft ondervonden dat flessen niet alleen bier kunnen bevatten maar soms gevaarlijk kunnen zijn. Dat ondervond zij in de Brouwerij Moortgat, waar ze aan zulke fles haar hand tamelijk ernstig kwetste zodat er zelfs verzorging in een kliniek bij te pas kwam. Een spoedig herstel, Greta !

Donderdag 22.

In het Kontaktcentrum van de abdij te Postel zal dit week-end de heer KOVACS tentoonstellen. Dat vernamen wij vandaag. U weet nog wel, dat deze kunstenaar verleden jaar onze gast was tijdens de Centrumfeesten en heel wat werken van hem in de Breendonkse huiskamers bleven.

Vrijdag 23.

In de meisjesschool doet een prentjesschieter, gewapend met reusachtige fototoestellen, zijn intrede. Alle kinderen en zelfs de onderwijzeressen hebben voor de gelegenheid hun beste gezicht aangetrokken. Dan nog eventjes glimlachen, ofschoon dat voor sommige kleuters wel een inspanning vraagt. Een klikje en het kiekje is klaar....binnen enkele weken.

In de woning van het gezin Muys-Christiaans in de Moorstraat kwamen er heel wat minder prettige bezoekers. Enkele onbekenden ontfoetselden er heel wat eigendom en het ontbrekende had heel wat waarde. De mannen met de lange vingers werden tot hiertoe nog niet gevonden.

Zaterdag 24.

In de Mechelse Groentehalle speelt de KWB een vooraanstaande rol in een volleybaltornooi ten voordele van de gehandicapten. De sterkste Mechelse ploegen waren aanwezig, maar tegen de Duvels was geen enkel ander bier opgewassen. Resultaat : de Duvels sleepten de eerste plaats in de wacht : een gouden beker en voor de spelers de gouden medaille.

Zondag 25.

Ondertussen zijn de wielertoeristen een erg belangrijke ontspanningsgroep gaan vormen. Er zijn er reeds meer dan vijftien die elke zondag verdraaid snel de pedalen ronddraaien en negentig kilometer en meer afleggen. Waarschijnlijk is dit in het vooruitzicht van de grote ronden die gaan komen.

Maandag 26.

De parkeerellende in het dorp gaat nog steeds verder. Links en rechts staan wagens langs de kant, zodat het een ware heksentoer wordt zonder kleerscheuren daar tussendoor te rijden. Voor een kleine wagen is dat geen probleem maar wie nu eenmaal met een langer uitgevallen model zit opgeschept en dat gebeurt wel eens bij mensen die om den brode met een vrachtwagen of autobus rijden - zit lelijk in nesten. Vooral dan nog wanneer de bewoners u nog met een vriendelijke glimlach laten verdersukkelen.

Dinsdag 27.

In de nieuwe Centrumgebouwen wordt er nu dagelijks met man en macht gewerkt. Elke avond worden amateurs opgetrommeld die met tientallen alle mogelijke werkjes verrichten opdat de nieuwe gebouwen zeker zouden klaar komen tegen de openingsdatum over enkele weken.

Woensdag 28.

Alle sportliefhebbers zitten aan hun beeldbuis om te weten hoe de voetbaloorlog tussen Leeds en Bayern zal aflopen. Dat het een oorlog werd bleek al uit de eerste beelden, toen een rood-witte speler zonder boe of ba voor een paar weken in het hospitaal werd getrapt. Achteraf werd, door overhitte Britten - wat een goeie scheut sterke drank toch kan doen - het stadion in brandhout geslagen. Later werd bekend dat diezelfde supporters er alle plezier in gevonden hebben de Duitse wagens met vuisten en voeten te bewerken en diende de politie een warenhuis te ontzetten. Neen, met sport heeft dit alles niet veel te maken. Arm voetbal !!!

Woensdag 29.

De eerste affiches over de Jubelcentrumfeesten verschijnen voor de vensters. En of er heel wat te doen is tijdens dit week-end kunt U zeker en vast langs die weg vernemen.

Donderdag 30.

In de Cederlaan nr 8 werd het gezin van François De Maeseneer en De Mayer Monique vergroot. Een flinke zoon Kim werd geboren. Van harte gelukgewenst

Zaterdag 31

De meimaand eindigt alsof het een wintermaand was. Koude dagen en nog koudere nachten zorgen er voor dat onder andere de aardappelen een flinke deuk krijgen. Wij geloven niet gauw in spreekwoorden, maar herinneren ons toch zoiets dat zegt dat het staartje van de mei het staartje van de winter is. En nu zou zelfs dit staartje wel eens kunnen bevroren zijn.

JUNI 1975.

Zondag 1.

Wd dertig dapperen hebben de oproep van de KWB opgevolgd om met de fiets naar Scherpenheuvel te rijden. Het wordt een gemoedelijke en gezapige tocht zonder kleerscheuren. Later op de dag arriveert de bus met de vrouwelijke supporters. De terugkeer is gesignaleerd omstreeks 19 uur.

Te Merchtem moet het de K.W.B.-volleybalploeg het dit keer stellen met een derde plaats. In de halve finale worden de onzen eruit gebonjourd door een ploeg uit Londerzeel. Er werd gespeeld in de kletsende regen, maar in ons eigen dorp viel geen druppel water.

Zondag 8.

Albert Schroeven uit de Dorpstraat ging betogen in Schaarbeek. Voor niet lang echter, want de pakkemannen (fransdollen) grepen hem bij de lurven en hielden hem een ganse dag opgesloten in de manège van de Etterbeekse kazerne. Albert's wraak bestond erin de rijkswachter van dienst een lange, zeer lange verklaring te doen noteren.

Maandag 9.

Ondertussen heeft U ook al wel gelezen of gehoord dat het nieuwe parochiecentrum wordt geopend met reusachtig grote feestelijkheden. Eerstdaags zal u trouwens daarover meer informatie krijgen via een reclameboekje, dat van huis tot huis wordt gedragen. Ook krijgt u de gelegenheid een kaart als steun voor het Centrum aan te schaffen. Neem er gerust twee, want we kunnen er altijd bijmaken, dat duurt immers niet lang.

Dinsdag 10.

Langs de autoweg Brussel-Antwerpen worden twee liftende zwarten aangehouden. Liften mag niet wettelijk langs de autowegen. Maar spoedig bleek dat de rijkswacht een flinke vangst had gedaan. Deze twee Afrikaanse jongeren waren geroutineerde smokkelaars in verdovende middelen, uiteraard in het zwart!

Woensdag 11.

Het gezin van Luc Lemmens en De Pauw Liliane (Veurt) wordt uitgebreid met een dochterje, met name Tanja. Schakel wenst hun van harte proficiat!

Donderdag 12.

Het ritme der vergaderingen van verenigingen neemt niet af. Integendeel. Iedereen wil blijkbaar net voor de vakantie nog eens laten horen dat men bestaat. Voor vele verenigingen werd het ook de laatste vergadering voor het nieuwe werkjaar wordt aangevat.

De laatste vergadering zal het zeker niet geweest zijn voor de Kultuurkring die verleden dinsdag bijeenkwamen om de laatste hand te leggen aan de kunsttentoonstelling "Bert Van den Broeck" die tijdens de Centrumfeesten doorloopt. Als tweede punt de kwis-avond die eveneens door deze vereniging wordt ingericht en die eveneens belooft een succes te worden.

En zeker de laatste vergadering zal het niet geweest zijn voor het rallycomité van de Centrumrally die ook deze week vergaderde. Deze rally die op 7 augustus a.s. te Breendonk voor de negende maal doorgaat, wordt door bovengenoemd comité ingericht. Hij zal tevens de eerste maal ingericht worden met medehulp van een rallyclub, namelijk RC Zonnebloem, een club die verleden jaar werd gesticht en waarvan verschillende mensen uit Breendonk en ook uit het Rallycomité lid zijn. Door deze binding aan een

En nog Breendonkenaars op een andere plaats. Heel wat mensen van de vereniging voor gehandicapten "EN TOCH SCHIJNT DE ZON" waren vandaag aanwezig te Schaffen waar ook die bekende para's aanwezig waren die jaarlijks in Breendonk uit de hemel vallen. Ook te Schaffen waren ze een van de attracties van de velen die daar te zien waren.

Maandag 2.

Op het Centrum gebeurde gisteren een klein ongeluk. Een dichting van de verwarmingsketel heeft het begeven en het gevolg laat zich raden. De ganse chauffagekelder onder water.

In de Brouwerij Moortgat konden ze dit water gebruiken. Er ontstaat brand. Een hele stapel verpakkingen schiet in brand. Men vermoedt dat enkele ramen van een dichtbij werkende brander-lasser op het karton zijn gevallen dat hierdoor vuur vatte. De schade beperkt zich gelukkig tot het kapotspringen van glazen bokaals. Er zijn geen slachtoffers of gekwetsten. Gelukkig, want wij vreesden reeds voor onze smakelijke duvel.

Woensdag 3.

Vernemen ook dat gisteren Mevr. Wegge uit de Moorstraat met haar auto aan het station te Willebroek over kop ging. Lichte blessures en een tamelijk zwaar gehavende auto waren het gevolg van dit ongeluk.

Donderdag 5.

Eindelijk krijgen we zomers weder. Het is warm, vreselijk warm zelfs. Zo warm dat we af en toe vergeten onze dagklapper bij te houden en dat we de hijgend en puffend achter het nieuws aanhollen, juist op tijd om net te laat te zijn.

Vrijdag 6.

Zo vernamen we, maar door dit warme weder weeral te laat, dat woensdag het feestkomitee van het Centrum vergaderde om de laatste hand te leggen aan de Centrumfeesten. Het programma is uitgewerkt en nu nog de details om alles best te laten verlopen.

Zaterdag 7.

Onder leiding van Frans Van den Heuvel wordt het parkeerterrein van het Centrum gelijkgelegd. En omdat Frans zelf nogal van aanpakken weet is de ganse groep ook verplicht het onderste uit de kan te halen. Rond elf uur is het dan ook voorbij. Het wordt wachten op het grint. Ook achter het gebouw is men ver opgeschoten met de afwerking. Rond het sportterrein ligt nu een fijne gazon, afgeboord door kiezelsteentjes. Naar de achterste lokalen werd een prima weg aangelegd en het grote speelterrein dat tot voor kort een waar slagveld was, is ook genivelleerd. Slotsom, nog nooit zag

we zulke omgeving rond het Centrum.

club komt deze rally ook in aanmerking voor het kampioenschap van "Stoc" een vereniging van Vlaamse Rallyclubs waarvan bijna elke club uit het Vlaamse land met wat naam of standing lid is.

Vrijdag 13.

Wie erg bijgelovig is, en dat zijn we toch allemaal wel meer dan een klein beetje, koopt vandaag lotjes van de nationale loterij. Het is immers vrijdag en de dertiende. Loop dus niet onder een ladder door, trap over geen openstaande put, kijk niet naar een zwarte kater en doe voor de rest gewoon, zoals altijd.

Zaterdag 14.

Verschillende mensen uit onze gemeente gaan vandaag naar Kesterlee waar door de Christelijke Mutualiteit een Camping Festival wordt ingericht voor de langdurige zieken en familieleden.

Zondag 15.

Het O.L.Vrouwinstituut te Breendonk of gemakkelijker gezegd, "onze zusters" organiseren vandaag een "open deur dag". Alle klassen zijn te bezichtigen en tevens de werkjes van de kinderen. Er werd ook een kunsttentoonstelling ingericht met werken van Teresa Van Gerwen die werkelijk de moeite waard zijn. Het inleidend woord werd gedaan door Vierkanter Frans Dehoux. Hij was vol lof over onze meisjesschool en haar zeer begaafde tekenlerares Teresa Van Gerwen. En Frans is een kenner !

En dit is het einde ! Inderdaad, de mensen van de Dagklapper maar ook alle medewerkers van de Schakel stoppen hiermee - maar dan maar alleen tot in de maand Augustus. Dit jaar nemen wij immers in de maand juli verlof en gaan we ergens in de wijde natuur uitblazen, naar de vogeltjes luisteren en terwijl inspiratie opdoen voor een nieuwe start. Tot zo lang.